

Macron i nosaltres

written by Jordi Surinyach | 16 de maig de 2017

Hi ha una tendència en l'independentisme més histriònic de limitar-se a valorar els canvis polítics que succeeixen als estats de la Unió Europea, en funció de la transcendència i els suposats avantatges o inconvenients que poden tenir en el procés d'assoliment de la República Catalana.

Per molt interès que hi posin des d'aquí, tant algunes forces unionistes – principalment Ciutadans -, o els independentistes més assenyats –com PDeCAT -, el fenomen “Macron” és una singularitat estrictament francesa, per molt que hi vulguem veure paral·lelismes i punts de contacte amb Obama, Trudeau o Renzi.

El model jacobí del seu republicanisme no pot fer res més que titllar de malifeta girondina – que en el seu llenguatge vol dir reaccionari i antiestat - , la voluntat catalana d'exigir, amb la paraula i a través del vot, més democràcia i més llibertat en una sobirania republicana. En aquest sentit tenim el mateix problema que teníem.

Ara bé, sembla que el nou President de França, romandrà de moment en silenci en tot allò que fa referència al procés català i això vol dir que provisionalment es mantindrà certa neutralitat, fet que val la pena subratllar i sobre tot entendre.

Sembla que el nou President de França, romandrà de moment en silenci en tot allò que fa referència al procés català i això vol dir que provisionalment es mantindrà certa neutralitat

El fenomen Macron s'ha volgut relacionar amb el que seria una renovada oferta liberal en el marc de la República Francesa, intentant mostrar una posada al dia del que alguns anomenen liberalisme social. Això explicaria que els defensors d'aquest

nou "centrisme reformista" a Europa i especialment tant a Espanya com a Catalunya, hagin vist la seva victòria com a pròpia, creient veure una confirmació de les futures expectatives electorals, cas de Ciutadans, o un ressorgiment de l'espai polític que pretén representar, cas del PDeCAT. Crec sincerament que no hi tenen res a veure.

El que realment explica el resultat de Macron, és la fi de la Quinta República i del seu sistema de partits polítics, tantes vegades anunciada i que ara ha finalment sembla confirmada.

La Quarta República i el seu sistema de partits polítics, va morir a causa principalment del procés de descolonització de l'antic imperi i la necessitat d'establir un nou règim amb un presidencialisme fort, però va conservar els forts continguts de la societat del benestar sorgits del final de la Segona Guerra mundial, és a dir presència d'un sindicalisme fort, potent i influent a la societat francesa garant de les conquestes socials i un capitalisme d'estat fortament arrelat i desenvolupat pel gaullisme.

Tot això se n'ha anat en orris en els dos darrers decennis, convertint la societat del benestar en quelcom insostenible, agreujat per la presència de comportaments de doble moral i la forta presència de població que prové de les antigues colònies.

El programa d'Emmanuel Macron, té més punts de contacte amb una posada al dia d'un programa de centreesquerra o de "tercera via" en l'eix ideològic a la francesa, que vol barrejar el millor de la vella tradició republicana amb una nova socialdemocràcia amb tics reformistes i radicals, que amb propostes estrictament liberals.

Els que diuen que Macron és simplement un polític liberal, nomenat per la "casta", o actuen de mala fe o simplement desconeixen la realitat econòmica de la França actual o quin serà, en el futur post industrial, el model laboral que

asseguri i mantingui un nivell de benestar social a França.

La proposta de reduir a la meitat l'excés del pes públic en l'economia francesa, com defensa Macron, és la condició per a complir els seus objectius programàtics: la modernització dels serveis públics; l'anomenada "transició ecològica", la revolució digital i la millora de la capacitat professional, amb una reforma profunda de l'actual sistema educatiu.

És aquest realment el programa del "sistema" a França? Crec honestament que no i ho veurem en els mesos propers quan els seus més radicals opositors, siguin una curiosa aliança entre la casta sindical i les seves corretges de transmissió de la "França insubmissa", amb la França més tradicional que representa tan l'extrema dreta del front nacional, com alguns republicans (Fillon i Sarkozy) que han estat aferrats a un sistema de poder que els resultats de les eleccions presidencials els pot haver fet entrar en fallida.

Però tot i això, podem afirmar que la nova República està en marxa? Això es confirmarà o no en els primers cents dies, sobretot si Macron aconsegueix una majoria legislativa a favor seu o queda condicionat per futures aliances.

El que de ben segur no hi ha, és un nou liberalisme com alguns pretenen, sinó l'intent, òbviament des de dins del sistema, de fer tota una altra cosa.